

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GEORGES LERAN

ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΤΙΣ 8 Ύδαδους, του θου έτους από της γαλλικής επανάστασεως οε μια κάμαρη κάποιου άπομορου σπιτιού τού Παρισιού, μια ώραια γυναίκα, εκοισι χρόνον περίπου, μ' άριστοκρατική έμφάνισι, καθόταν δρθία κοντά στο παράθυρο και φαινόταν σάν να περίμενε κάποιον.

Ξαφνικά θήματα άντήχησαν στη σκάλα. Ή Λουκιανή ντέ Φονφρούα — αυτό ήταν τó θνομα της νέας γυναίκας — έτρεξε ν' άνοιξη την πόρτα κι' άμέσως ρίχτηκε στην άγκαλιά αυτού που μπήκε μέσα.

— Ήταν ένας νέος με θλέμμα που άστραφτε από μια φωτεινή λάμψη. Ψηλός, καλοφτιαγμένος φορούσε ράσο κληρικού. Μά αυτό τó ντύσιμο δεν τού πήγαινε καθόλου και φαινόταν προωρισμένος μάλλον να φορηθή τó σταθι τού άξιοματικού.

— "Ε, λοιπόν, Φίλιππε ; τόν ρώτησε ή Λουκιανή μ' άγωνία.

— "Ασχημα νέα... άπάντρη ο Φίλιππος. Με κατήγγειλαν κι' έμένα ως συμμεταχόγιντα στή συνωμοσία τού Καντοντάλ εναντίον τού Πρώτου Ύπατου και τώρα με καταδιώκουν...

— Θεέ μου ! Θεέ μου ! τραύλισε ή νέα γυναίκα. "Αν οε συλλάθουν, ο Κυριακόνος δεν θά οε συχωρήσει... Σε περιμένει ο θάνατος.

— Τό ήξερα αυτό, όταν άνακατεώθηκα στην συνωμοσία. "Όταν εργάζεται κανεις για μια ιδέα, πρέπει ν' άφοσιωθή σ' αυτή ήως τó τέλος της ζωής του. "Αν με συλλάθουν θά δούν πως ένας μαρκήσιος ντέ Φονφρούα ξέρει νά πεθαινή για τόν βασιλέα τού...

Και μια λάμψη ένθουσιασμού πέρασε από τά μάτια τού νεαρού μαρκησιού, καθώς έλεγε αυτά τά λόγια.

— "Εγώσιη ! Φανατική ! Τού ειπε με περσόπονη ή νέα γυναίκα. Κι' έμένα με ξεχαζός ; Τί θ' άπογίνω έγώ που είμαι γυναίκα σου προ τριών μινών, άν πεθάνης ;

— "Εσύ ! Ξέρεις πως οε λατρεύω, γλυκειά μου Λουκιανή. Μά ύπάρχουν άθάνατες και ιερές ιδέες, στίς όποιες είμαι ύποχρεωμένος νά θυσιάσω και αυτή άκόμη τή ζωή μου...

— "Εγώ, άπάντρη με θέρημ ή νέα γυναίκα, δεν πιστεύω παρά μόνο στον έρωτά !... Γιατί ν' άλληλοσκοτώνεστε, τή στιγμή που ή ζωή είναι τόσο ώραια ; Γιατί νά ζήτε μέσα στο μίσος, τή στιγμή που ύπάρχει ή άγάπη ; Είσαι τó πάν για μένα, Φίλιππέ μου !...

Κ' ή νεαρή μαρκησία ρίχτηκε στην άγκαλιά τού συζύγου της και τόν φίλησε με πάθος.

"Εξαφνα, εκείνη τή στιγμή, μια έπιτακτική φωνή άκούστηκε :

— "Εν όνόματι τού λαού άνοίχτε !

Και συγχρόνως δανάτá χαιπήματα άντήχησαν στην πόρτα.

"Ο μαρκήσιος άποσπάστηκε άπαλά από την άγκαλιά της περιτρομης συζύγου του και γαλήνιος, πήγε και άνοιξε. Τέσσερες άσττυνομικοί μπήκαν μέσα, οι όποιοι προχώρησαν και περικύκλωσαν τó μαρκήσιο.

— Δέν μάς ξεγελάει τó ράσο σου ! τού ειπε ο έπικεφαλής τους. Είσαι ο μαρκησιος ντέ Φονφρούα και κατηγορεύσαι για την άποπειρα που έγινε εναντίον τού Πρώτου Ύπατου στις 3 Νεφελώδους. "Εν όνόματι τού λαού, οε συλλαμβάνουμε. Άκολουθήσε μας.

Για μια φορά άκόμα, την τελευταία χωρίς άλλο, ο Φονφρούα έσφιξε στην άγκαλιά του την νεαρή γυναίκα του, ή όποια ίχη άπομεινεί άφωνη και παγωμένη από τόν τρόμο και θύγη έξω, άκολοθώντας τους άστυνομικούς.

"Η Λουκιανή τó ήξερε : ο περίφανος μαρκήσιος δεν θά ύπερασπιζόταν καθόλου τόν έσαυτό του. Τόν περίμενε ο θάνατος !

"Ο θάνατος ! Αύτη ή φριχτή λέξις άντηχόσε σ' τ' αυτιά της σάν μια πένθημη κωδωνοκρουσία !... "Ο θάνατος τού πλάσματος που άγαπούσε περισσότερο άπ' τó κάθε τι στον κόσμο... "Ω ! τί φρίκη...

Και για πολλή ώρα, ή μαρκησία άπόμεινε έκμηδενισμένη κάτω από τó χτύπημα που της είχε καταφέρει ή μοίρα.

"Εξαφνα όμως άναπήθηκε... "Ω ! νά μπορούσε νά τόν σώσει !... Για νά τó πετύχει αυτό ήταν Ικανή ν' άποτολίμησθ τά πάντα. Αύτη ή τόσο δειλή, ή τόσο λεπτή, θά μπορούσε νά άψηφήσθ όλα τά μαρτύρια... Ναι, νά τόν σώσει... Μά πώς ;

"Εξαφνα, σάν νά της φωτίσε μια έμπνευσις τó μυαλό, θήγηκε τó δρόμο κι' άρχισε νά τρέχη... Σε λίγο έφτυσε στά άνάκτορα τού Κεραμεικού.

— Δέν έπιτρέπεται να περάσης, τής ειπε ο σκοπός.

— Θέλω νά μιλήσω στον Πρώτο Ύπατο.

— "Αδύνατον !

— Θέλω νά τού κάνω άποκαλύψεις για τήν άποπειρα της δεού Σαιν-Νισαίς.

"Απευθυνθήτε τότε στό Φουσε, τόν άρχηγό της άστυνομίας. "Ο,τι θέλει ή γυναίκα, τó θέλει κι' ο Θεός, λέει μια παροιμία.

"Ετσι, έπειτα από λίγες στιγμές, ο Φουσε, τόν όποιο κατέκτησε ή χάρις κι' ο πόνος της Λουκιανής, την είσήγαγε ο ίδιος στό διαμέρισμα όπου φασκόταν ο Πρώτος Ύπατος Ιαπολιών Βυναάρτης.

Καθισμένος μπρός σ' ένα τραπέζι, γλωμός, μέσα στην οκούρα και χρυσοστόλιση στολή του, ο στρατηγός ήταν άπορροφημένος από μια παρτίδα σκακιού, που την έπαιζε με τόν ύπασισητ ή του Ζινύ.

"Ορθιοι κοντά τους, άξιοματικοί και κομπές κυρίες, παρεκλούθοσαν τó παιγνίδι.

"Ανάμεσα άπ' τά δάκρυα της, ή μαρκησία ειδη αυτόν τόν δμίλο και, πριν άκόμα ο Βυναάρτης γυρήσθ προς αυτήν τó ήλιοψημένο πρόσωπό του, σαράστρηκε γονατιστή μπροστά του κι' ένώνοντας τά χέρια της, τόν ίκέτευσε :

— Χάρι ;

— Για ποιόν ; τή ρώτησε ο Πρώτος Ύπατος, χωρίς ν' άποσπάση την προσοχή του από τó παιγνίδι.

— Για τó Φίλιππο ντέ Φονφρούα, τó σύζυγό μου...

Μια τρομερή γροθιά τού Πρώτου Ύπατου άπάνω στό τραπέζι έκιανε όλα τά πόνια νά πεταχθούν άπάνω.

— Για τόν Φονφρούα ! ειπέ με φωνή διαπεραστική. Δηλαδή για έναν άπ' τούς συνωμώτας τού Καντοντάλ που θέλησαν νά με σκοτώσουν ρίχνοντας ένα έκρηκτικό μηχανήμα εναντίον τού άμαξιού μου... Μά, έκτός αυτού, ο σύζυγός σας, κυρία, έχει άπαισιο παρελθόν. Συμμετέσθε στην άντεπανάστασι της Βανδέας... Πληγήθηκε πολεμώντας εναντίον της Δημοκρατίας. Δέν είν' έτσι, Φουσε !

"Ο άρχηγός της άστυνομίας που στεκόταν πλάι στη νέα γυναίκα χαμήλωσε τó κεφάλι του και άπάντρη :

— Μάλιστα, πολιτά "Υπατε.

— "Οχι ! φώναξε τότε άποφασιστικά ο Ναπολέων. Πρέπει να δώσωμε ένα τέλος στις συνωμοσίες τών βασιλοφρόνων. "Οχι ! Δέν δίνω χάρι...

"Ενας λυγμός τού άπάντρη και με φωνή σθυσμένη ή νέα γυναίκα τραύλισε :

— "Ελεος !... "Ο σύζυγός μου παρεούρηθ από τούς άλλους. "Εξ άλλου, αυτός δεν έλασε μέρος στην άποπειρα... Συμμετέσθε μόνο στην συσκέψεις τών συνωμωτών. Είν' ένα παιδί !... Αυτός κι' ενό μάς δεν έχουμε περισσότερα από σαράντα δυό χρόνια... Χτυπώντας τον, χτυπάει κι' έμένα, την θάσά... Μόλις τρεις μήνες είμαστε παντρεμένοι... Τόν αγαπάω... "Ελεος !

— "Ενα ριγος διέδραμε τó άκρασθήριο.

Σιαπηλός, ο Βυναάρτης κύταξε τώρα τή νέα γυναίκα, ή όποια έννοιωθε έπάνω στό λεπτό πρόσωπό της τ' άείτια θλέμματα του νά την κείνε.

"Απαθής σάν άγαλμα ο Κοριακόνος συλλογιζόταν.

"Ασφαλός έπρεπε νά τιμωρήσθ τούς άρχηγούς της συνωμοσίας... Μά τούς άλλους, τούς συμμετασχόντας άπλως σ' αυτή ;

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ! ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ!

"Ο «Καπετάν Βρυκόλας», τó μυθιστόρημα τού μεγάλου Άγγλου συγγραφέως Μπράμ Στόουκερ τόποτον ένκλοφόρησε εις έξατομήτρια άντίτυπα εν Άγγλία και έγινε άνάρπαστο. Τό μυθιστόρημα που έσημείωσε την μελντεράν έπιτυχίαν εξ όλων τών μυθορημάτων που έδημοσιεύθησαν ως τώρα στην Ελλάδα, ή διεύθυνσις τού «Μπουκέτο» και της «Οικογενείας», για νά έχωριστήσθ όλους τούς άναγνωστάς και τών δυό Περιοδικών άπε φαισα νά τó προσφέρη με 4 δελτία και δραχμιάς 12 άντι τών 30 δραχμών που τιμάται.

"Όσοι εκ τών άναγνωστών μας προκομίζουν τά δελτία των και λαμβάνουν τας μηνιαίας έκδόσεις μας μπορούν νά ηητούν από τά Πρακτορεία τών Έφημεριδών και από τά γραφεία μας και τιν «Οικον Βρυκόλας» με 12 δραχμιάς.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΑΥΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ.

